

Úterý 8. září

Opět první školní den. Letos se budu stoprocentně chovat jako dokonalá matka školních dětí. To hravě zvládnou. Takhle budou vypadat moje všední dny:

6.00: Vstanu, dám si sprchu, obléknu si stylový a elegantní ohoz ze svého dokonale promyšleného minimalistického šatníku, který jsem si včera večer připravila, a potom se jemně, ale rafinovaně nalíčím – tak jak radí Pinterest – a zakončím to šmrncovními tekutými očními linkami. Usuším si vlasy a pak je naaranžuju do jednoduchého drdolu – opět podle dik-tátu Pinterestu –, abych vypadala stylově a zároveň klasicky, tak jak je to teď po celém světě módní – a dám do toho i kousek své osobnosti. A když už vypadám dokonale, vysmýčím náš dům, abychom se mohli na konci dne vrátit do klidného a útulného prostředí.

7.00: Vzbudím svá milovaná robátka a připravím jim zdravou domácí snídani. S radostí souhlasím, když se nabídnou, že mi pomůžou udělat palačinky, waffle či míchaná vajíčka. S úsměvem láskyplně sleduju jejich nadšené obličejíky plné soustředění, zatímco spolu vytváří lahodné směsi, a mezitím stihnu ještě do pomalého hrnce vrazit nějakou tu nāmku k večeři.

7.45: Pošlu své rozkošné dětičky, aby se umyly a oblékly, což bude samozřejmě jednoduchá a rychlá věc, neboť jsem jim uniformy nachystala už včera večer.

Mezitím co se budou oblékat, můžu rychle nacpat nádoby od snídaně do myčky a potom vyndat z lednice krabičky s příhrádkami s nutričně bohatou svačinkou – chleby ve tvaru zábavných postaviček a rozmanité druhy čerstvého ovoce nakrájeného na prapodivné kousky.

8.00: Učešu Jane vlasy a upletu jí francouzské copánky nebo něco podobného. Hřebenem přejezu vlasy i Peterovi a pak budu mít deset minut na to, abych jim přečetla nějaký roztočilý příběh. Nakonec ještě udělám rychlý pětiminutový úklid a můžeme se obouvat a oblékat kabáty.

8.25: Odcházíme pěšky do školy a cestou zpíváme optimistické písničky. Zajdeme si oklikou přes park, aby se mohl pes proběhnout. Pozoruju své andílky, jak se spolu kutálí v padajícím listí a skotačí s naším rozkošným pejskem. Hrdě si mnu ruce nad tím, že čerstvý vzduch a pohyb před vyučováním určitě stimulují jejich mladé mozečky, a oni teď budou schopni vstřebávat informace jako houby.

8.50: Pomuchlám a zlíbám své krásné dětičky, láskyplně jim zamávám a pošlu je na hřiště. Potom rychle odkráčím se psem domů. Jakmile se pejsek usadí v košíku, kde v klidu počká na psího pečovatelku, která ho v poledne přijde vyvenčit, naskočím do svého čerstvě vypulírovaného auta a odjedu do práce.

15.15: Vyzvednu své roztomilé dětičky ze školy. Na hřišti příjemně poklábosím o neškodných a neutrálních tématech s jinými matkami.

15.30: Předložím dětem výživnou svačinku – možná s doma dělanou obilninovou směsí s rozinkami a ořechy. Během jídla oběma dětem prohlédnu školní tašky, pečlivě si přečtu všechny vzkazy a poznamenám si všechny akce/výlety/požadavky. Možná pořídím oběma dětem barevné desky, do kterých si budou tyto vzkazy dávat, aby se daly snadno najít, kdykoli to bude potřeba. Zkontroluju žákovskou a vypracuju rozumný plán, jak jednotlivé úkoly každý večer zvládnout.

15.45: Pošlu děti, aby se převlékly na odpolední kroužky povinné pro děti středních vrstev.

16.00: Odvedu děti do hudebky nebo na plavání/tenis/tanec/džiu-džitsu, tak jak se sluší a patří. Pokud má kroužek jenom jedno dítě, trávím čas sbližováním se s druhým dítětem a probírám s ním jeho den, naděje, sny, ambice. Pokud mají kroužek obě děti, otevřu si pracovní e-maily jako správná efektivně fungující pracující žena jednadvacátého století.

17.00: Dohlédnu na to, aby děti napsaly domácí úkoly vybrané z pečlivě naplánovaného rozvrhu.

17.30: Podávám voňavou a chutnou domácí večeři připravenou snadno a lehce v pomalém hrnci. Na chvíli zažívám samolibý pocit nad tím, jaká jsem to znamenitá matka, a je mi líto všech, kterým se nedostává mých pronikavých organizačních schopností a nepřekonatelných mateřských instinktů.

18.00: Dohlížím na to, aby děti cvičily na klavír, a přezkouším je z pravopisu a násobilky.

18.45: Dovolím jim půlhodinku před televizní obrazovkou.

19.15: Koupání.

19.45: Jdeme do postele. Čteme další kapitolu z naučné knihy, kterou si děti samy vybraly.

20.00: Za svůj plodný den se odměním šálkem dobrého zeleného čaje.

Tento rok nebudeme rozhodně žádným způsobem opakovat to, co se dělo vloni, kdy dny až příliš často vypadaly takhle:

5.00: Probudí mě dusot dítěte běžícího ze schodů. Odvrávám za ním a našeho malého objevím zabořeného v gauči a přilepeného na iPadu. Zavrčím na toho obludného spratka, aby se krucinál okamžitě vrátil do postele. Odvleču se do postele sama a vztek ve mně kypí. Nakonec se mi chvilku předtím, než zazvoní budík, podaří znovu usnout.

6.00: Zamáčknu ho.

6.10: Ještě jednou ho zamáčknu.

7.10: S hrůzou se probudím. Skočím do sprchy. Hodím na sebe první oblečení, které mi přijde pod ruku. Málem dostanu infarkt, protože mi tak nakynul zadek, že nenatáhnu kalhotky ani přes kolena. Dojde mi, že jak jsem spěchala, abych se

oblékla, tak jsem si nevšimla, že mám u sebe v šuplíku Janeiny kalhotky, a snažím se do nich nasoukat. S úlevou se rozeštkám, protože ačkoli můj zadek nepatří mezi ty nejtěplejší nebo nejsvůdnější, tak odmítám věřit, že by se nějaké dospělé ženě podařilo narvat zadnici do spodárů osmileté holky. Spustím hlavu dolů a vyfoukám si vlasy fénem. S hrůzou obhlédnu šílený dikobrazí účes a vlasy si stáhnou dozadu gumičkou s Hello Kitty. Snažím se vypadat, jako kdybych *chtěla* gumičku Hello Kitty opravdu nosit, protože vyjadřuje moji jedinečnou svéráznou osobitost. To se mi ale nedaří.

7.30: Seběhnu dolů a hulákám na svá drahá robátka, aby se odlepila od těch ohlupujících elektronických hraček a šla na snídani.

7.37: Vytrhnu dětem ohlupující elektronické hračky z ruky a řvu, že už jim je nikdy nevydám. Znovu žádám, aby se šly nasnídat. Děti překvapeně vzhlednou, neboť si nevšimly, že na ně jak zběsilá posledních sedm minut křičím.

7.40: Mrsknu po dětech krabici s čokoládovými kuličkami Coco Pops. Přeruším hádku kvůli pitomé plastové hračce v krabici s cereáliemi. Odpovím na sto deset miliard otázek, jako například: „Kdo by vyhrál v boji – upír, veverka, nebo kočka s lasičkou?“ a „Dá se jíst prase bradavičnaté?“

S křikem odpovím: „Já nevím, já nevím, potom vám to vygooglím, přestaňte si hrát s jídlem a snězte to, prosím! Dělejte, pospěšte si, vždyť je to jenom miska cereálií, jak dlouho to chcete jíst? Tohle nedělejte, prosím vás, rozsypete to, no ano, výborně, říkala jsem vám, že to rozsypete, když to budete dělat! Ne, NECHTE TO, uklidím to, dělejte, POSPÍCHEJTE!“